

Govor Počasnog konzula Ukrajine u Crnoj Gori povodom obilježavanja 23-godišnjice nezavisnosti Ukrajine

Dame i gospodo.

Dragi prijatelji.

Prijatelji Ukrajine.

Prijatelji Evrope.

Prijatelji Slobode, Sloge i Dobrote.

Hvala Vam što ste večeras sa nama..

Ukrajina je zemlja mirnih, vrijednih i dobrih ljudi. Već 23 godine najprostranija zemlja Kontinenta. Potencijalna evropska žitnica. A sada zemlja boli i patnje. Mora li tako? Ko to određuje? Ko bira? Bog? Ljudi? Je li to mora opet, iznova, da bi se ponovo više poštovao život, sloboda, mir?. Ukrajinska Aprilska kiša ne prestaje. Kiši vidokrug. Kiši emocija. Kap, kao svaka nova rana. Kap, kao svaka nova suza djeteta, majke, bake, vojnika. I ne znam kome se sada obraćam kad kažem Ti. Tebi. Sebi. Bogu. Životu...

...U daljini grmljavina. Ratna mašina bñuji i zàhuktava se. Opet grmljavina. Daleko. I blizu. Svima blizu ma koliko mislili da smo daleko. Opasno blizu. Mali, sitni, nemoćni ljudi sa obadvije strane cijevi hrane svojim unaprijed izgubljenim životima probuđenu ratnu zvijer. A sreća je još juče bila tu, naizgled. Ili je ona uvijek samo nadohvat ruke. I nema mnogo veze sa uspjehom i bogatstvom, nego sa življenjem života onakvog kakvog želimo, a ne onog sa kojim se mirimo. Tako je i sada sa tobom naša Ukrajino. Cijelà Evropa te gleda. Sve oči su uprte u tebe. Oči pune straha i nade. Nade za razum, za mir, za slogu, za ljubav. Nade za svakog Ukrajinca i Rusa, nade za svakog Evropljanina. Nikada prije ovoga, Kontinent nije bio ujedinjeniji i bliži snu o Vèlikoj Evropskoj Kući. Kući sa sobama širom otvorenih vrata, a u svakoj sobi Evropska svijeća obasjáva i ističe ljepotu naših naroda kao nezamjenljivom kvàlitetu sopstvene veličine i moći koju joj donose sve te različitosti.

Na kraju će, jer zàpravo i nema drugog izbora, shvatiti i najusijanijè ratne glave da nemamo drugu kuću, da je sav evropski prostor mali kao jedno zajedničko dvorište. Dvorište Kuće, napravljene od ideja i želja, kako sve i počinje, snom. Kao onim tvojim koji si prije 23 godine pretvorila u javu. Možda je ovaj tvoj požar bio potreban da zapali srca svakog evropljanina sa ove i one strane neke granice, sa ove i one strane nišana uperenog u to isto, jedno jedino,

svoje, evropsko srce. I prije jednog vijeka, i prije tri četvrtine vijeka je jedna majka gledala kako nestaju njeni najbolji sinovi obučeni u različite uniforme, kako bez milosti ubijaju jedni druge rušeći vlastite domove i praveći duboke rane kakve samo brat bratu može napraviti. Naši malobrojni balkanski narodi to možda najbolje znaju jer te duboke bratske rane još nisu zacijeljene. Ne čupajte toj napaćenoj evropskoj majci ionako ranjeno srce. Dajte toj majci ono najbolje što imate iz prostranih duša Rusije, Ukrajin, Njemačke, Francuske, Skandinavije.

Zar će morati ponovo gledati sliku miliona ugašenih domova, miliona ugašenih dječijih osmjeha da bi te granice nakon svega morale ostati iste... Maslina je simbol Mira. U mom dvorištu raste jedna maslina. Moja Ukrajina je kao moja maslina. Dok je iznenadni olujni vjetar savija do zemlje pokušavajući da je slomi, ona ga grli i pleše s njim prateći ga kao plesačica grubog partnera. Što je partner jači to su i njene šanse za pokazivanje svega što zna veće. Njegova snaga je sada u službi njene ljepote, gracioznosti i savršenstva. Moja maslina je kao žena i zato sve zna. Ona je i majka i supruga i ćerka i sestra. Ja volim moju maslinu. Iako sve ovo znam, gledajući nalete toga vjetra silnika, ja sam istrčavao da je zaštitim ne shvatajući da je ona u međuvremenu porasla i da je samo mala i krhka u mojim očima a zapravo mu svojim plesom pokazuje da ga se ne boji. Ljubomoran sam što joj više nisam neophodan.

Moja maslina je žilava i jaka. Nesalomljiva. Kao moja bratska ljubav. Crnogorski, gorštački pripadajuća.

Crna Gora - samo kilometrima daleko od tebe, ali srcem i mislima uz tebe, želi ti srećan 23 rodendan!

Živjela bratska Ukrajina!

Živjela i nek je vječna naša Crna Gora!

Nikšić, 02.09.2014.